

instalacji węglowych;

- wdrożenie regulacji mających na celu realizację udziału energii ze źródeł odnawialnych w energii zużywanej w UE na poziomie 27% do 2030 r.;
- zmiana zasad pomocy państwa na rzecz inwestycji energetycznych i środowiskowych (które mogą objąć zakresem nowe źródła wytwarzania oraz instrumenty ograniczające ryzyko inwestycyjne) oraz stopniowe wycofywanie dotacji dla technologii uznawanych za nieefektywne pod względem ekonomicznym lub środowiskowym, w szczególności dla paliw kopalnych;
- wprowadzenie tzw. zielonych podatków tj. odejście od opodatkowania pracy na rzecz opodatkowania konsumpcji i wpływu przemysłu na środowisko (zanieczyszczania i wykorzystywania zasobów), a także odchodzenie od dotacji szkodliwych dla środowiska (w tym od subsydiowania paliw kopalnych);
- określenie nowych zasad alokacji środków z funduszy UE, gdzie nacisk będzie położony przede wszystkim na realizację inwestycji prośrodowiskowych i niskoemisyjnych;
- redukcja emisji CO₂ pochodzących z transportu.

Jest wysoce prawdopodobne, że kolejne pakiety unijnych regulacji, co do zasady, zaostrzać będą normy i standardy w zakresie ochrony środowiska, a ich wdrożenie implikować może znaczące koszty dostosowawcze dla sektora energetycznego (powyższe w szczególności dotyczy tych aspektów polityki klimatyczno-energetycznej UE, które wiążą się z redukcją poziomu emisji dwutlenku węgla). Należy podkreślić, że koszty procesów dostosowawczych, prowadzonych w sektorze energetycznym w związku z koniecznością wdrożenia kolejnych regulacji unijnych mogą rzutować na poziom cen energii.

Należy oczekiwać, że transformacja niskoemisyjna będzie na trwałe zajmować ważne miejsce w agendzie unijnych działań, można jednak spodziewać się, że w długim okresie, gdy bardziej odczuwalne mogą stać się gospodarcze i społeczne koszty radykalnych działań klimatycznych, silniejsze będą głosy zachęcające do głębokiej reorientacji działań UE dot. ochrony klimatu w kierunku ich większego zrównoważenia z celami w zakresie konkurencyjności gospodarki, polityki przemysłowej i bezpieczeństwa energetycznego.

Europejska Unia Energetyczna

W kwietniu 2014 r. Polska przedstawiła koncepcję utworzenia Europejskiej Unii Energetycznej, opartej m.in. na dywersyfikacji dostaw gazu i ropy do UE, rozwoju infrastruktury energetycznej, wykorzystania rodzimych źródeł energii oraz mechanizmów solidarnościowych.

Ww. założenia znalazły poparcie w ramach UE. Idea budowy Europejskiej Unii Energetycznej została uwzględniona w priorytetach prac Komisji Europejskiej na lata 2015-2019. Jednocześnie Rada Europejska w ramach przyjętego w czerwcu 2014 r. *Strategicznego Programu UE w okresie zmian* (do 2019 r.) podkreśliła konieczność stworzenia Unii Energetycznej mającej zapewnić przystępną, pewną i zrównoważoną energię.

W dniach 19-20 marca 2015 r. Rada Europejska przyjęła konkluzje dotyczące Unii Energetycznej. UE jest zdecydowana zbudować unię energetyczną opartą na przyszłościowej polityce klimatycznej na podstawie przygotowanej przez Komisję ramowej strategii, która obejmuje pięć ściśle ze sobą powiązanych